Proletari din toate ţările, uniţi-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX
nr. 29 (659)
joi 17 iulie 1958
8 pag. 30 bani

PIONIERI ŞI ŞCOLARI! Strîngerea recoltei e în toi. Culegeţi toate spicele de pe cîmp. Nici un bob pierdut! In felul acesta serviţi patria.

Spic cu spic patriei snop!

Pionierii din comunele Misia, Şiria şi Vinga, din raionul Arad, regiunea Timişoara, au strîns pînă în prezent 250 kg boabe grîu.

416 pîini vor putea fi fabricate din cele 475 kg boabe grîu. Aceasta este cantitatea rezultată din spicele adunate de către pionierii din comuna Leu, regiunea Craiova. Acţiunea continuă, pionierii nu lipsesc nici o zi de pe mirişte.

Din spicele strînse de către pionierii din comunele Ciorogîrla şi Vîrteju, raionul Domneşti, au rezultat 150 kg boabe de grîu.

Şi noi, pionierii care locuim în oraşul Corabia, — ne scrie Tănase Elena — am pornit la strîngerea spicelor. Pînă în prezent detaşamentul nostru e fruntaş. Avem 15 căpiţe strînse de noi.

Priviţi cît am strîns!

CU COPIII PE MIRIŞTE

Iată-mă deci în plin Bărăgan cu treburi reportericeşti! Vremea-i numai bună: un vîntîcel stîrnit dinspre miază-zi a domolit puţin dogoarea soarelui. Şi tot el, mi-a adus la urechi zvon îndepărtat de glasuri de copii, ecoul unui cunoscut cîntec pionieresc...

Am pornit pe urma cîntecului. Aşa i-am găsit pe pionierii din Vîrteju. Abia intraseră pe miriştea colectivei. Răspîndiţi ca potîrnichile s-au apucat cu sîrg să adune spice. Numai prichindei — cei mai mari n-aveau mai mult de 10—11 ani. Mici dar voinici! In scurt timp abia se mai vedeau de mulţimea spicelor pe care le strîngeau în braţe. Pentru început m-am îndreptat spre cei care părea c-au reuşit să adune mai mult din prima mînă. Numele lor: Nicu Ionescu şi Ioniţă Tudor. Şi le-am cerut un scurt interviu.

Intrebare: Cum faceţi de strîngeţi mai mult decît alţii?

Răspuns: Simplu. Avem noi o „metodă înaintată". Am adus de-acasă cîte o seceră şi cu ea, în timp ce alţii se căznesc să zmulgă spicele care au scăpat secerătorilor mecanice, noi le retezăm uşor şi rapid. Asta e!

Dar cum nu la tot pasul sînt spice netăiate şi mai mult pot fi găsite pe jos, cei doi inovatori au rămas să înfrunte, în lupta pentru întîietate, hărnicia Vasilicăi State, a Elenei Achim şi a lui Ion Minea.

L-am prins, în sfîrşit, şi pe preşedintele unităţii, Pană V. Florea, cam zgîrcit la vorbă mai ales cînd e vorba de un interviu.

Intrebare: (mai mult ca să intru în vorbă). Aţi început, deci, să strîngeţi spice?

Răspuns: N-am început acum că am mai fost şi-n zilele trecute la strîns spice.

Intrebare: Şi aţi realizat ceva?

Răspuns: Vreo 40 de snopi.

Printre copii zăresc o fetiţă care, la şorţul de şcolăriţă, are o fundă mare, roşie. O cheamă Elena Stana proaspăt trecută într-a III-a. Mai mare dragul s-o vezi cum adună spicele: cu migală, fir cu fir, potrivindu-le în buchet de parcă ar fi flori. Merită un interviu.

Intrebare: Dacă nu mă-nşel, nu eşti pionieră. Aşa-i?

Răspuns: Da. Dar dacă pionierii sînt aici dacă ei strîng spice, strîng şi eu. N-am lipsit nici o zi. Totdeauna vin cînd sînt acţiuni pioniereşti. La toamnă am să port şi eu cravata roşie.

...Undeva, în preajma ariei de treier grămada de spice adunate de pionieri creşte văzînd cu ochii. La arie munca e în toi. Batoza duduie abia pridideind să înghită snopii pe care mîinile harnice îi reped în gura ei nesăţioasă, iar grîul curat, de aur, umple sac după sac. Din cînd în cînd, unul dintre colectivişti — un bărbat mărunţel, cu faţa arsă de soare şi cu ochii senini ca cerul, uitînd pentru o clipă treburile ariei, îi urmăreşte din priviri pe pionieri. Se vede cît de colo că i-s dragi. M-am apropiat de dînsul, tot pentru un interviu.

— Harnici copii! zise, înainte de a fi apucat să-i pun vreo întrebare. Şi anul trecut au strîns spice; au făcut vreo 70 kg. boabe. Anul ăsta, socotind după cum muncesc, vor face fără îndoială mai mult. Ce mai colectivişti o să iasă din ei!

Acesta e însuşi preşedintele gospodăriei agricole colective, „Munca", tovarăşul Alecu Petre.

...Plecînd de la Vîrteju, m-am gîndit că iac-aşa, adunînd spic cu spic, pionierii de pe întreg cuprinsul ţării pregătesc patriei un frumos dar... Spic cu spic, patriei snop!

VIRGIL CARABA

Pionierii şi punctul sanitar

Pionierii de la şcoala noastră, Şcoala de 7 ani din comuna Smîrdioasa, raionul Zimnicea, s-au hotărît să activeze la punctul sanitar de pe arie. De-altfel e şi firesc. Cu acest prilej, vor aplica în practică cunoştinţele căpătate la cursul de Cruce Roşie.

Punctul sanitar de pe arie are tot felul de medicamente necesare primului ajutor — feşe, vată, spirt, sulfamide, antinevralgice. „Micii sanitari" au avut grijă de aceasta. Ei s-au organizat pe grupe de serviciu. La punctul sanitar al ariei totdeauna trebuie să fie cineva. Şi aşa este.

Printre pionierii cei mai activi se numără Ioby Eugenia, Stoica Maria, Aldea Petrică, Barbu Georgeta, Matei Gheorghe, Văituş Leonida, Medinţu Victor şi alţii.

IONEL T. TRIFU
profesor

In paginile 2 şi 8 găsiţi materiale artistice pentru FOCUL DE TABĂRĂ

La focul de tabără

Vă dăruim această pagină, în care veți afla cîntece, poezii, epigrame pe care le puteți folosi la focul vostru de tabără.
Vă dorim petrecere frumoasă!

Cind se aprinde focul de tabără

de Elena Dragoş

În această clipă, cind aprindem focul,
Vin încet spre casă, carele cu fin,
Fumegă pe masă roata mămăligii
Şi îşi scot copiii merele din sin.

In această clipă, cind aprindem focul,
De la strins de spice vin pionieri.
Sar la porţi de grabă să-l privească ţincii
Şi apoi coboară surele tăceri.

In această clipă, ştiu, de la uzină,
A venit acasă tata şi acum,
După cina bună, şi a deschis ziarul
Şi din pipă scoate cercuri moi de fum.

Paşnice amurguri sint la noi acuma,
Oamenii odihna-şi folosesc din plin.
Suie licuricii focului în roiuri
Către depărtata zare de rubin.

Ce înalt, prieteni, ce frumos e focul,
Parcă-ntreaga ţară s-a-nfrăţit cu noi;
A venit voioasă, descreţindu-şi fruntea,
Să ne-asculte cîntecele noi.

EPIGRAME

UNUI PIONIER CARE DOARME ÎN GARDĂ

In pat veghează
Cu cartea preferată.
In gardă doarme
Cu gura larg căscată.

CELOR CE DESCONSIDERA FETELE

„Ei, şi ce-i dac-au cravate
Petrecute sub cosiţe ?
Noi ? Noi sintem pionieri !
Ele-s doar nişte fetiţe..."

UNUI DEZORDONAT

Ce n-ar da el, dimineaţa
Să existe aparate
De-adunat rufe şi haine
Alandala aruncate ?!

UNUIA CARUIA NU-I PLACE SA SE SPELE

Cind se spală cu apă rece
Ii oftează sufleţelul.
Tii ! Să ştii că la izvor
E defect caloriferul...

UNEI „DOMNIŞOARE".

O prinţesă mofturoasă
Printre noi s-a rătăcit.
Domnişoară-i şi-i retrasă...
Cin-să fie ? Aţi ghicit ?

ANDREI BART

Buletin meteorologic

— MONOLOG VESEL —

Prezentatorul: Dragi spectatori, vă prezentăm buletinul meteorologic! Se ştie că în tabără, fie ploaie fie timp frumos, meteorologii au totdeauna de lucru. Pentru asta mulţi îi şi invidiază... Dar la noi în tabără povestea s-a lămurit. Cum? Foarte simplu: Fără să ne „precipităm", am convocat o adunare „furtunoasă" cu meteorologii şi, după ce am „tunat" şi-am „fulgerat", am hotărît ca buletinul meteorologic să-l alcătuiască şi cei înscrişi în alte cercuri... Şi aşa am şi făcut! Deci de acum înainte buletinul meteorologic va fi dat de fiecare cerc în parte.

— Iată, de exemplu, timpul probabil prezentat de cei din cercul de muzică.

„... (căutînd tonul) Do.. re.. re.. si.. si.. Situaţia atmosferică se prezintă astfel: „Temperatura în crescendo. Vîntul va sufla allegro, iar soarele va arde pizzicato. Spre seară averse locale în primă audiţie. O suită de nori grei sînt dirijaţi de vînt cu o viteză de 4 măsuri pe secundă în direcţia nord-vest... Dacă plouă, aveţi grijă să nu răguşiţi, că mîine e repetiţie la cor!!"

Cei cărora le place matematica au prezentat şi ei buletinul meteorologic!

„...Notăm temperatura cu X, vîntul cu Y şi presiunea atmosferică cu Z. Obţinem astfel o ecuaţie necunoscută, pe care poate s-o rezolve singur oricine doreşte să afle timpul probabil..."

— Buletinul meteorologic dat de cei din cercul sportiv:

„...Temperatura se va ridica la scor. Vîntul va sufla pe extrema dreaptă cu 9.5 metri pe secundă, depăşind astfel recordul naţional al lui Ion Moina de 10,4 sec[illegible] de pe suta de me[illegible] Presiunea atmosferic[illegible] imprecisă. Straturile de aer au în centru mult Ozon... După pauză porţile cerului

ION MUSTAŢA

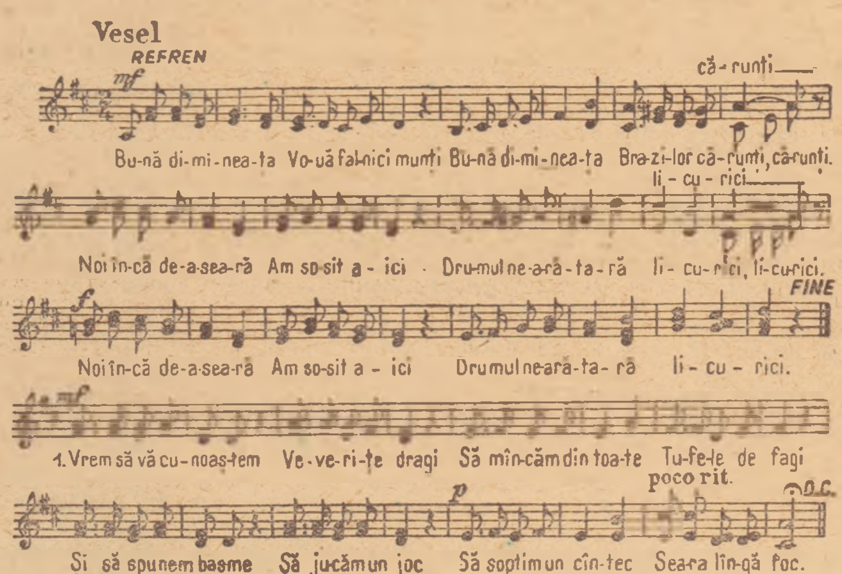
(Continuare în pag. a VI-a)

CÎNTECE PENTRU VOI

Bună dimineaţa vouă, falnici munţi

Text: ILEANA TOMILIAN   Muzica: V. TIMIŞ

Refren

Bună dimineaţa
Vouă, falnici munţi!
Bună dimineaţa,
Brazilor cărunţi!
Noi încă de-aseară,
Am sosit aici,
Drumul ne-arătară
Micii licurici.

Vrem să vă cunoaştem,
Veveriţe dragi,
Să mîncăm din toate
Tufele de fragi.
Vrem să spunem basme,
Să jucăm un joc,
Să cîntăm un cîntec,
Seara, lîngă foc.

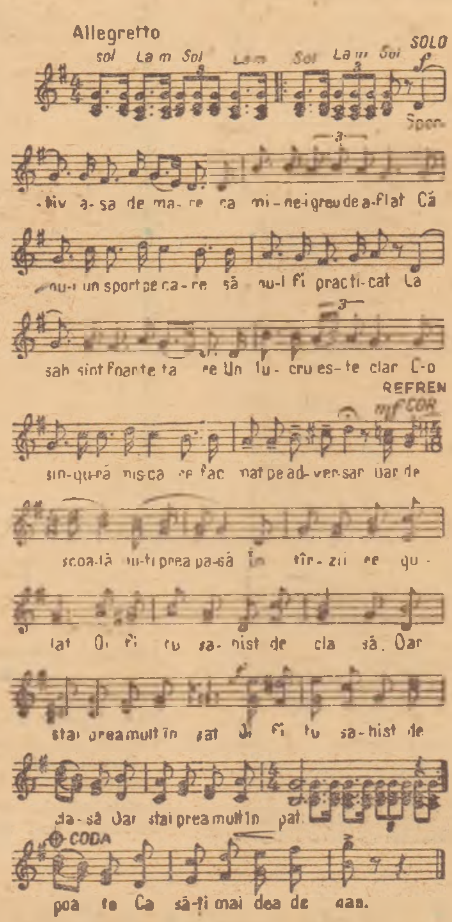
Refren

Toată vara asta
Bucuroşi vom fi,
Vom lega sub stele
Mari prietenii.
Şi abia la toamnă
Vom pleca-napoi,
Cînd vor plînge-alunii
Cu pălite foi.

SPORTIVUL

— CINTEC SATIRIC —

Versuri: G. TEODORESCU
Muzica: P. RUBINSTEIN

Solo:
Sportiv aşa de mare
Ca mine-i greu de-aflat,
Că nu e sport pe care
Să nu-l fi practicat.

La şah sînt foarte tare.
Un lucru este clar,
C-o singură mişcare
Fac mat pe adversar.

Corul:
Dar de şcoală nu-ţi prea pasă,
Intîrzii regulat.
Oi fi tu şahist de clasă, } bis
Dar stai prea mult în... pat. }

Solo:
Sportiv aşa de mare
Ca mine-i greu de-aflat,
Că nu e sport pe care
Să nu-l fi practicat.

Imi place canotajul,
E sportul cel mai drag.
Mi-admiră toţi curajul
Cînd eu la rame trag.

Corul:
Dar cine o să te aclame,
Sportiv neobosit!
Ai voit să tragi la rame } bis
Şi-ai tras întîi la fit }

Solo:
Sportiv aşa de mare
Ca mine-i greu de-aflat,
Că nu e sport pe care
Să nu-l fi practicat.

La saltul cu prăjina
Sar astăzi cel mai sus,
Nu ştiu care-i pricina,
Pe arcuri parcă-s pus.

Corul:
Ar fi mult mai bine, frate,
Să sari mai jos c-un pas,
Fiindcă nimenea nu poate } bis
Ca să-ţi mai dea de nas. }

azi vă vorbim despre PRIETENIE

O prietenie caldă şi puternică, legată între pionierii unităţii nr. 2 din Tulcea şi muncitorii de la fabrica de confecţii Gh. Gheorghiu-Dej din Bucureşti.

Colectivul de conducere al unităţii se sfătuieşte

Erau adunaţi Drăgan Dan, Odovicenco Georgeta, Ponomarencu Ana şi Strîmbu Ştefania, preşedinta unităţii.

— Ce să facem, cui să ne adresăm ?

Şi atunci cineva a propus :

— Să scriem la fabrica Gh. Gheorghiu-Dej din Bucureşti. Nu se poate să nu ne ajute.

A doua zi a pornit spre Bucureşti un plic, în care era închisă o caldă rugăminte.

Plicul a ajuns la direcţia fabricii Gh. Gheorghiu-Dej

Poate că a stîrnit oarecare mirare. A fost deschis numaidecît şi iată ce scria acolo :

„Dragi tovarăşi,

Noi, pionierii unităţii nr. 2 din oraşul Tulcea, avem o mare rugăminte către dumneavoastră. Unitatea noastră vrea să facă o Carte de onoare, în care să fie înscrise faptele patriotice ale pionierilor, precum şi numele celor mai buni pionieri. Pentru ca această Carte de onoare să fie frumoasă şi rezistentă, noi am dori s-o acoperim cu vinilin. De aceea vă rugăm să ne trimiteţi 60 cm de vinilin, deoarece la noi în oraş acest material nu se găseşte sub formă de plăci.

Vă urăm succes, şi spor la muncă şi vă făgăduim că şi noi vom munci mereu, pentru a obţine note cît mai bune.

Salut voios de pionier !

Colectivul de conducere al Unităţii nr. 2 Tulcea“

A trecut mai mult timp...

...Iar cei din colectivul de conducere erau foarte necăjiţi.

— Crezi că numai de noi au timp ? — ofta cîteodată Ştefania, preşedinta.

Ceilalţi nu răspundeau nimic. Priveau cu tristeţe Cartea de onoare, modestă, fără frumoasele coperte de vinilin, atît de mult dorite.

Era într-o dimineaţă

Tov. Chirică Gheorghe, directorul adjunct al şcolii, se afla singur în cancelarie.

— Tovarăşe director, poştaşul a adus asta.

Tov. Chirică luă hîrtia pe care i-o întindea tovarăşa de serviciu. Era un mandat poştal pentru un colet sosit din Bucureşti. Tovarăşul Chirică plecă imediat să ridice coletul.

Ştefania ţinea un cleşte şi un ciocan...

Le schimba dintr-o mînă într-alta, buimăcită. Colectivul de conducere fusese chemat de grabă. Tov. Chirică zîmbea, tovarăşa instructoare zîmbea.

— Hai, deschide — o îndemnă tov. Chirică.

Iar cînd capacul lădiţei înguste fu desprins din cuie, apăru o Carte de onoare de toată frumuseţea. Mare, cu coperte roşii, tari, lucrată cu artă.

S-au adunat grămadă. Fiecare voia să pună mîna pe ea, să-i vadă paginile albe, veline. Alături se afla un bilet :

„Dragi pionieri,

Colectivul de muncă al fabricii de confecţii Gh. Gheorghiu-Dej vă oferă cu mult drag această Carte de onoare şi vă urează succese în muncă şi învăţătură.

28 februarie 1958“

Lîngă bilet se afla şi o scrisoare mai lungă.

Scrisoarea a fost citită în adunarea unităţii

Ea cuprindea următoarele :

„Dragi copii,

Cu multă plăcere am citit rîndurile voastre şi vă mulţumim pentru urările făcute colectivului nostru. Trebuie să ştiţi că prin munca noastră neobosită şi noi ne străduim să asigurăm copiilor patriei noastre o viaţă fericită şi lipsită de griji. Dorim ca şi voi să obţineţi note cît mai bune la învăţătură şi ne-ar bucura mult dacă la sfîrşitul anului am auzi că toţi pionierii din unitatea voastră au trecut clasa cu succes.

Vă trimitem o Carte de onoare şi sperăm că ea va cuprinde lucruri foarte frumoase.

Dacă ne scrieţi, vă vom răspunde cu plăcere, pentru că nouă, muncitorilor, ni-s dragi pionierii, fiii cei mai mici ai partidului, conducătorul nostru iubit.

Colectivul nostru de muncă vă urează încă o dată spor la învăţătură şi multă sănătate, îmbrăţişîndu-vă cu dragoste tovărăşească.

Colectivul de muncă al fabricii „Gh. Gheorghiu-Dej“.

Intreaga unitate a izbucnit în urale prelungi.

De atunci...

...corespondenţa a continuat. Muncitorii se bucurau de toate succesele pionierilor, iar pionierii de succesele fabricii. Cînd fabrica Gh. Gheorghiu-Dej a luat pentru a treia oară steagul de fruntaşă, pionierii din Tulcea au trimis o telegramă entuziastă : „Vă felicităm cu ocazia primirii pentru a treia oară a steagului de fruntaş. De trei ori URA !“

Scrisori sînt multe

Calde, pline de prietenie. Am vrea să vi le citim pe toate. Dar e cu neputinţă. De aceea o să încheiem articolul nostru cu scrisoarea trimisă de pionierii din Tulcea prietenilor lor mai mari către sfîrşitul anului şcolar :

„Dragi prieteni,

In primul rînd, o mare bucurie şi pentru noi şi pentru dv. Rezultatele la învăţătură sînt bune !

In al doilea rînd, vă rugăm să ne trimiteţi fotografii din fabrica dv.

Şi noi o să vă trimitem fotografii ale fruntaşilor noştri. Cartea de onoare se află în camera pionierilor, la loc de cinste. De pe acum au apărut în ea numele pionierilor celor mai buni la învăţătură.

Şi o invitaţie. Poftim o delegaţie de la dv. să ne viziteze. O să-i plimbăm prin Deltă şi o să le servim un borş pescăresc cum n-au mîncat niciodată. S-ar putea ca şi o parte dintre noi să vă facem o vizită în vacanţă, la fabrică. Pînă atunci, un cald salut pionieresc.

In numele unităţii nr. 2 Tulcea
Strîmbu Ştefania preşedinta unităţii.“

A. WEISS

JURNAL DE TABĂRĂ

MICUL TURIST

Pe masa din camera pionierilor, pe lîngă cărţi, ziare şi reviste, îmi atrage atenţia un caiet. Citesc eticheta : „Jurnal de excursii — făcute în cîteva comune din raionul Marghita“. Şi, ceva mai jos : „Pionierii de la Şcoala de 7 ani, comuna Spinuş, raionul Marghita“.

Titlul mă îndeamnă să citesc :

2 mai 1958

„Porturi şi obiceiuri din satul Burzuc“ — este o temă a excursiei noastre. Noi ştiam de mult că în satul Burzuc atît femeile, cît şi bărbaţii păstrează portul local de foarte multă vreme.

Fustele femeilor sînt largi, largi de tot, brodate cu flori viu colorate. Pe cap, femeile poartă baticuri negre, tot cu flori. Bărbaţii, ca şi femeile, poartă această combinaţie de culori închise, cu cusături vii.

„Claca de cînepă“ — este de asemenea un obicei vechi, care se desfăşoară îndeobşte cam aşa: se grupează deoparte nevestele şi deoparte fetele. La claca fetelor vin şi flăcăii din sat, care le ţin de urît cîntîndu-le şi spunîndu-le snoave.

Momentul de încercare pentru fiecare fată care participă la clacă este terminarea fusului. După ce firul de cînepă a fost răsucit, iar fusul acoperit tot de cînepă, un băiat cere fetei să-i cînte ceva. Dacă cumva fata-i sfioasă şi nu vrea să cînte, să te ţii ! Fără pic de părere de rău, munca de o seară întreagă a fetei se duce de parcă nici n-ar fi fost. I se ia fusul (de către flăcăi, bineînţeles) şi pe prispă, frumos, fără grabă, se desfăşoară toată cînepa de pe el. Treabă neplăcută, apoi să ia tot lucrul de la capăt !

Jocurile — sînt a treia caracteristică a locului de care vorbim. Printre cele specifice sînt jocurile „Schiopul“, „Sălăjeanul“ şi „Scuturatul“ (care-i o învîrtită pe cinste, dacă te uiţi cînd se joacă, ţi se pare că în jurul tău totul se învîrteşte)“

4 mai 1958.

Comuna Spinuş este o comună mare. Copiii din Ciuleşti neavînd acolo şcoală, vin tot aici, la şcoala noastră.

Cea de-a treia excursie am făcut-o în acest sat. Am intrat în cîteva case ale colegilor noştri şi apoi ne-am dus de-am vizitat livada. (In sat există o livadă mare !) Părinţii copiilor de aici ne-au primit frumos, ne-au ospătat, iar noi am jucat şi-am cîntat în faţa lor. Ne-am simţit foarte bine. Acum ştim unde locuieşte fiecare coleg de-al nostru din Ciuleşti“.

Dacă pionierii din Spinuş vor continua scrierea lor despre obiceiurile şi lucrurile noi din comuna lor, fără îndoială că vor scrie aşa : „In comuna Spinuş s-a înfiinţat de curînd şi o gospodărie agricolă

Tot în anii puterii populare, prin Spinuş au început să circule zilnic trei autobuze I.R.T.A. : spre Marghita, spre Oradea şi spre Mişca.

Şi înfăţişarea satului e alta. Pe ambele părţi ale drumului sînt plantaţi pomi. Acum se pietruiesc şi uliţele laterale. Şi la toate acestea cei din partea locului contribuie cu drag.“

N. SCHIBINSKI

Intîmplările lui Gică-Lenevică

Arno/58

— *Tare-i greu să te scoli !*

— *Dar tot trebuie să-l pun pe Pipo în priză; să-mi lustruiască ghetele...*

— *...Să-mi pregătească mîncarea...*

— *...Să-mi coasă nasturi...*

— *...Dar...*

...uneori mai greşeşti butoanele !

MIC ALBUM PERSONAL

Anghel Gheorghe, unul dintre cei mai harnici tineri colectiviști din comuna Gorneni, a intrat în gospodărie de la întemeierea ei. Pe atunci mai locuia încă într-o căsuță mică, acoperită cu paie. În loc de dușumea, avea lut. Era tot ceea ce „agonisise" nea Stan, tatăl lui, în anii cînd a slugărit din zori și pînă în noapte pe moșia lui Nicolaie Georgescu. Greu era pe atunci. Foamea, frigul, bolile și mizeria. Iată ce ține minte, mai ales, nea Stan. Gheorghe, fiul lui, are azi o viață fericită.

Îi place lui Gheorghe să muncească. Nu se dă înapoi din fața greutăților: merge la arat, la semănat, la prașilă... Însă dintre toate, parcă tot mai mult îi place să îngrijească de cai. Și aici a fost trimis să muncească. Gheorghe e utemist. El știe să muncească cu inimă acolo unde e pus. În scurtă vreme, caii de care se ocupă el au ajuns să fie cei mai frumoși cai ai colectivei.

O dată cu bucuriile muncii, au venit și alte bucurii. Cu un an în urmă, din rodul muncii sale și al soției, și-au durat o casă. Una încăpătoare, așa cum își do-

rise. Au și un băiat de doi ani, Ionel îl cheamă. În fiecare zi merge la creșa colectivei, unde se joacă, împreună cu ceilalți copii, cît îi ziulica de mare.

Spre seară, cînd părinții vin să-l ia acasă, „dolofanul" îi întîmpină zîmbind, sărindu-le în brațe...

Gheorghe Anghel mai are și altfel de preocupări. Adeseori, după amiaza, îl poți vedea jucînd șah la umbra unui copac sau seara — ducîndu-se la Căminul cultural, fie să citească o carte, fie să vadă un film sau să se mai sfătuiască cu oamenii. Iată un crîmpei din viața nouă pe care partidul o făurește tineretului patriei noastre.

AL. MIHU

undeva pe graniță

Oroftiana e un sat aciuit între dealuri coșcovite pe undeva, pe granița țării. Oamenii de pe aici sînt oameni harnici, cinstiți. Dar ei știu că satul lor e așezat chiar pe graniță și infractorilor le-ar fi mai ușor să se strecoare pe aici. De aceea, oroftienenii sînt gata să-i ajute totdeauna pe grăniceri — doar satul lor e și el o părticică din patria pe care o apără ostașii aceștia veseli și puternici.

Și cei mai mici dintre localnici — pionierii, s-au adunat într-un cerc, pentru a-i putea ajuta mai cu folos pe prietenii lor — grănicerii. De fapt, cercul lor chiar așa se numește: „Prietenii grănicerilor"! Comandantul cercului e Ortansa Apetre, o pionieră micuță, cu ochi vioi.

De curînd, cercul Ortansei a ajutat la prinderea unui infractor care trecuse granița ilegal. Un pionier, membru al cercului, a dat de urma infractorului tocmai cînd toată lumea nu mai știa pe unde să-l caute. Și, cu toate că un întuneric de smoală pusese stăpînire peste sat, pionierul s-a repezit ca un bolid pe uliță, în jos, către pichetul de grăniceri, să-l vestească pe comandant.

...Peste cîteva minute, o patrulă de grăniceri arestă infractorul.

Pionierii din Oroftiana știu să se poarte cum trebuie cu un dușman al patriei noastre.

ȘTEFAN ZAIDES

CE E NOU

Cînd unul din organele interne ale corpului omenesc se îmbolnăvește, medicii îl cercetează cu ajutorul aparatului de radiologie, stabilind boala și cauzele ei.

Pentru a cunoaște boala și cauzele ei la diferite mașini și instalații, mai ales la cele aflate în pămînt, nu se poate folosi aparatul de radiologie. Știința a găsit însă și pentru aceasta un mijloc. Se folosesc izotopii radioactivi, elemente încărcate cu radioactivitate, care au proprietatea de a lumina. Ei sînt introduși în instalațiile tehnice, în sonde, în pompe și arată echipelor de control locul unde s-a produs un defect. În felul acesta se pot executa reparațiile necesare.

Și la noi în țară izotopii radioactivi sînt întrebuințați cu succes, mai ales în industria petroliferă. De curînd, la una din sondele schelei din Boldești, a năvălit apa. De unde apăruse însă, împiedecînd activitatea sondei? Altă dată, sonda ar fi fost oprită, s-ar fi pierdut zile sau săptămîni întregi cu cercetările și poate, sonda ar fi trebuit să fie părăsită. Acum însă, au fost introduși izotopii radioactivi. Ei au luminat adîncurile și au arătat că apa venea din alte straturi, despre care sondorii nu aveau cunoștință. Imediat s-au luat măsuri de cimentare a pereților și forajul a putut continua nestingherit. Multe alte operații legate de bunul mers al sondelor se fac cu ajutorul acestui radiolog prețios. Datorită lui, întreruperile în muncă sînt tot mai rare, iar economiile și producția sporesc.

Seară la Mamaia

Întunecînd fața mării, seara se lasă ușor deasupra plajei, vilelor și corturilor de la Mamaia.

Oamenii veniți aici la odihnă din toate colțurile țării se plimbă, fac cunoștință între ei, organizează jocuri și petreceri vesele.

La clubul O.N.T.-ului, terasa e luminată puternic. Răzbat pînă departe acordurile cîntecelor și aplauze. Muncitorii și intelectualii din Cehoslovacia, care-și petrec concediul la noi, au astă seară o întîlnire cu tineretul de la Șantierul Naval Constanța.

Cîntecul ciobănesc interpretat de strungarul Gică Ionescu, care a apărut îmbrăcat ca un cioban, jucînd în jurul unui băț înalt aproape cît el, a adus un val de bucurie între spectatori. Melodiile turcești, ușor legănate, ale tînărului Muzafer Hamid, au încîntat deopotrivă și pe oaspeți și pe tovarășii lui de muncă de la șantier. I se cere să mai repete o dată, de două ori... și încă...

Aceleași aplauze răsplătesc echipa de jocuri și cîntecele compuse chiar de membrii ansamblului artistic.

Apoi, pentru că așa-i obiceiul pămîntului, toți și-au dat mîinile, legînd hora pentru „prietenia". Au schimbat păreri, au legat prietenii. S-au luat adrese și mai ales s-au fixat întîlniri: „La anul, la Karlovy Vary, la Praga!". — „Vă așteptăm din nou la Mamaia!", răspund gazdele.

MARIA RUSU

Împotriva morții atomice

Agățîndu-se cu lăcomie de gîndul că un nou război le-ar aduce cîștiguri uriașe, că buzunarele li s-ar umple cu aur însîngerat, imperialiștii americani continuă mereu seria experiențelor criminale cu bomba atomică și cu hidrogen. Nenumărați savanți din toată lumea au arătat cît de primejdioase sînt aceste experiențe pentru sănătatea și viitorul oamenilor.

Pretutindeni, în întreaga lume, oamenii cinstiți protestează cu indignare împotriva experiențelor ucigașe. Chiar acolo, în S.U.A., în „cetatea" ațîțătorilor la război, masele de oameni ai muncii organizează mereu demonstrații și mitinguri de protest împotriva morții atomice. Iată, în fotografie, un aspect deosebit de emoționant din cursul marșului păcii de la Wilmington la Washington. „Laptele nostru e otrăvit", scrie pe pancartele purtate de acești copii care au participat neobosiți, zile în șir, la marea demonstrație a păcii. Cuvintele acestea denunță simplu și cutremurător acțiunea criminală a războinicilor de peste ocean.

La Congresul popoarelor pentru pace care s-a deschis la Stockholm, delegați din toate colțurile globului spun un „NU" hotărît războiului. Este o mîndrie pentru noi că la acest Congres participă și delegații patriei noastre.

reportaj / știri / informații / NOUTĂȚI / TEHNICE / rep

Pe urmele eroilor de la Grivița și Plevna

Un grup de brigadieri

Vă amintiți desigur din paginile cărții de istorie, ca și din povestirile măiestre ale lui Mihail Sadoveanu, despre eroicele lupte de la Grivița și Plevna, unde în 1877, armatele romîne și ruse, cu ajutorul populației bulgare, au zdrobit jugul otoman, redînd Bulgariei libertatea și Romîniei independența de stat...

Către aceste locuri slăvite ale patriotismului strămoșilor au plecat acum cîteva zile peste 100 de tineri din țara noastră. Unii sînt muncitori, ca Petre Brînză, cioplitor în piatră din Ploiești, sau Iosif Kovaci, miner de la Lupeni, din Valea Jiului. Alții sînt elevi, nu mai mari decît voi cum este Cristian Rădan, evidențiat, din clasa a X-a a Școlii medii „Mihail Eminescu" din București. Mulți sînt țărani muncitori de felul lui Pascu Ioan și Gheorghe Roșca, colectiviști din regiunea Constanța. In urma îndemnului C.C. al Uniunii Tineretului Muncitor, organizațiile U.T.M. i-au trimis ca delegați ai lor, să lucreze laolaltă cu tinerii bulgari pe un nou șantier al construcției Parcului prieteniei ruso-romîno-bulgare de la Grivița (R. P. Bulgaria).

Tinerii se duc acolo să muncească, dar și ca să lege strînse prietenii cu tovarășii lor de dincolo de Dunăre, să întărească și mai mult frăția udată cu sîngele eroilor ruși, romîni și bulgari, căzuți în 1877. Acum prietenia tovărășească dintre popoarele noastre se consolidează și mai puternic, în lupta plină de abnegație pentru pace și progres a lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică.

Ce sarcină îi așteaptă pe brigadieri la Grivița?

Nu departe de Plevna, la Grivița, în vestita Vale a plîngerii, evocată atît de des în literatură, va răsări în curînd un parc monumental. Acesta va reuni mausoleul eroilor romîni înconjurat de peluze înflorite, un grup sculptural care va zugrăvi luptele duse împotriva cotropitorilor otomani ca și statui în amintirea unor vestiți eroi cum a fost, de pildă, Valter Mărăcineanu.

La Grivița va fi nu numai un loc de pioasă aducere aminte, ci și un parc al tineretului și al copiilor, o construcție a vremurilor noi, socialiste. In apropierea monumentelor va răsări un întreg complex sportiv, pe al cărui stadion de fotbal vor evolua echipe vestite, care va avea piste de atletism, lacuri artificiale cu debarcader, ca și tot felul de pavilioane pentru deservirea oamenilor muncii veniți să se odihnească aici.

O idee a constructorilor a fost să amenajeze o variantă a șoselei Sofia—București—Moscova, astfel încît călătorii să fie atrași să se abată o clipă prin acest parc al prieteniei.

Știri din Sofia ne anunță că tinerii bulgari, încă de pe Podul Prieteniei de peste Dunăre, au întîmpinat cu bucurie pe cei 100 de brigadieri romîni și că aceștia au început să lucreze. La terminarea stagiului pe șantier, ei vor face o minunată vizită prin Bulgaria.

...Pînă atunci, să le urăm succes.

FILIP CERBU

A fost răsturnat regimul monarhic din Irak

Bagdad. Numele acesta, desprins parcă dintr-o mie și una de nopți, amintește basmele Seherazadei, cu califi și covoare zburătoare...

Dar poveștile orientului au rămas ca un fum în pagini de carte. Și despre traiul amar al locuitorilor din Irak (țara a cărei capitală e Bagdadul) istoria a scris alte lucruri, adevărate, triste. Inrobit de către conducătorii săi, imperialismului englez și american, Irakul îndură de ani în șir un jaf sîngeros, o crîncenă asuprire. Petrolul, această uriașă bogăție a Irakului, se scurge picătură cu picătură pe conductele trusturilor, sporind averea capitaliștilor englezi și americani. Imperialiștii nu s-au mulțumit însă cu jaful economic. Ei au atras Irakul în planurile lor războinice, pentru a stăvili năzuința de libertate a popoarelor arabe, pentru a folosi poporul irakian drept carne de tun pentru un viitor război. In schimb, irakienii au cunoscut „binefacerile" civilizației apusene: din cei 5 milioane de locuitori ai Irakului, jumătate trăiesc în triburi nomade, iar 95% dintre ei sînt analfabeți. Țăranii felahi sînt cu totul lipsiți de pămînt, trebuind să arendeze ogoare mici, pentru care plătesc dijmă grea moșierilor. Pînă și pentru apa necesară irigației se plătește impozit...

Iată însă că, zilele trecute, în Irak s-au petrecut evenimente care arată că mișcarea de eliberare a popoarelor arabe, care nu mai pot îndura asuprirea, este în plin avînt. In noaptea de 13 spre 14 iulie, regele Feisal și primul său ministru Nuri Said, au fost înlăturați de la putere și Irakul a fost proclamat republică. Prințul moștenitor Abdul Illah a fost ucis de mulțime. „Am purces la eliberarea scumpei noastre patrii de sub puterea criminalilor care au dat țara și bogățiile ei pe mîna imperialiștilor" se spune în comunicatul dat către popor. Și într-adevăr, prin înlăturarea regelui și a clicii sale, imperialiștii au pierdut principalul lor sprijin în Irak. Noul guvern a anunțat ieșirea Irakului din federația irakiano-iordaniană și din pactul de la Bagdad, două grupări militare cu scopuri războinice aservite imperialiștilor englezi și americani. Trusturile petrolifere din Anglia și S.U.A. au intrat în panică văzînd că le scapă aurul printre degete. Cercurile diplomatice din Anglia au și început să pomenească de o „intervenție militară" în Irak.

Dar poporul, oamenii simpli din Irak dovedesc că nu se sperie de amenințări. Noul guvern al Republicii Irak primește necontenit telegrame prin care muncitorii, studenții, diferitele triburi își exprimă bucuria și hotărîrea de-a apăra cu arma în mînă tînăra republică.

Covorul fermecat al Șeherazadei, pe care imperialiștii vor zbura din Bagdad, nu e de loc moale...

VASILE MANUCEANU

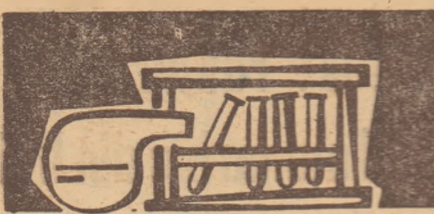
Din lumea capitalistă

In Statele Unite ale Americii muncitorii trăiesc zile grele. Nimeni nu mai este sigur că, venind dimineața la lucru, nu va găsi porțile închise. Milioane de muncitori sînt concediați. Insuși președintele Eisenhower a recunoscut că în întreaga țară sînt aproape 6 milioane de șomeri. Alte milioane de muncitori lucrează numai 3—4 zile pe săptămînă. Iar cei care au norocul să lucreze săptămîna întreagă primesc un salariu mult mai mic decît cel legal. La fiecare 6 muncitori americani, unul nu are de lucru...

In timp ce conducătorii americani sînt ocupați cu construirea de cazărmi și aerodroame, zeci de mii de copii din S.U.A. sînt lipsiți de lumina cărții, din pricină că nu au unde învăța. In legătură cu aceasta, G. Meany, un conducător sindical din America, spunea: „Ne trebuie azi 140.000 de clase numai pentru a lichida rămînerea în urmă. Dacă toate clasele de care avem nevoie le-am construi sub forma unor clădiri cu înălțimea de un singur cat și cu lățimea de 59 de picioare, acest șir de clădiri s-ar întinde de la New-York pînă la San Francisco."

Inchipuiți-vă aproape patru milioane de muncitori, oameni harnici și dornici de viață, stînd cu brațele încrucișate, fără să aibă unde lucra. Aceasta se întîmplă în Coreea de Sud, țară pe care trupele americane o secătuiesc de bogății, făcînd din ce în ce mai anevoios traiul celor ce muncesc. Cei aproape patru milioane de muncitori sud-coreeni se plimbă flămînzi pe dinaintea celor 1200 de fabrici care și-au închis porțile de un an încoace. E limpede că nici cei ce muncesc ogoarele nu o duc mai bine, de vreme ce 600.000 hectare de pămînt bun pentru agricultură stă nelucrat, deși foamea bîntuie în țară. Familiile muncitorilor și țăranilor sud-coreeni, copiii lor urăsc pe cei care le-au creat o astfel de viață de mizerie, pe imperialiștii americani.

rtaj — Știri — informații — NOUTĂȚI TEHNICE — informații

Știință

Stele căzătoare

Ștefan Ușurelu, din satul Brătila, ne scrie: „De multe ori am văzut că seara cad stele de pe cer. Unii cred că atunci cînd cade o stea, moare un om. Dar alții spun că nu-i adevărat. Eu îmi dau seama că nu-i adevărat pentru că și noi am învățat la școală cîte ceva despre cer și despre stele. Aș vrea însă să-mi explicați mai amănunțit acest fenomen."

Pentru el, ca și pentru toți cei care și-au pus această întrebare iată răspunsul:

Credința oamenilor care au trăit cu multă vreme înaintea noastră că viața lor este legată de stele, i-a făcut să-și închipuie că apariția unei așa numite „stele căzătoare" simbolizează moartea unui om. Numai că, dacă ne gîndim puțin mai bine, bazați pe datele obținute de astronomie, ajungem la concluzia că această legendă este falsă, ca și celelalte legende care caută să arate că omul are o „soartă" și că este legată de evenimentele cerului.

Și acum să explicăm ce sînt „stelele căzătoare". In primul rînd „stelele căzătoare"... nu sînt stele. Ele sînt firișoare de praf, pulberi, pietricele mai mari sau mai mici care pătrunzînd cu viteze foarte mari (42-72 km. pe secundă) în pătura de aer ce înconjoară pămîntul, se aprind. Aceasta din cauza frecării cu aerul și a comprimării lui în fața pietrei ce cade pe pămînt. Oamenii de știință numesc aceste fragmente solide meteoriți, iar apariția luminoasă a meteoritului aprins în atmosferă — meteor. Cu alte cuvinte, nu avem de-a face cu stele adevărate ci cu bucățele solide de materie — în general de mici dimensiuni (de la mărimea unui fir de nisip la aceea a unui bob de mazăre) — care prin frecarea cu aerul devin incandescente. In urma lor nu rămîne decît dîra luminoasă — restul arzînd în aer. In al doilea rînd — s-a stabilit că, anual pătrund în atmosferă zeci și zeci de milioane de meteoriți rezultat al fărîmițării unor comete care se învîrtesc în jurul soarelui. Dacă pentru fiecare meteorit căzut ar muri cîte un om, apoi de multă vreme ar fi trebuit să nu mai existe picior de om viu pe pămînt. Or noi sîntem astăzi peste 2 miliarde și jumătate de oameni pe planetă.

Să vă mai spunem că, uneori, au loc adevărate ploi de „stele căzătoare". Ele au loc atunci cînd pămîntul, în cursa sa în jurul soarelui, întîlnește cîte un roi de meteoriți. Astfel de „ploi" foarte bogate au fost observate în anii 1833—1866 și 1872. Mai apropiat de noi, un asemenea fenomen a avut loc la sfîrșitul lunii octombrie 1946 cînd, în aproape 2 ore, au fost observați peste 400 de meteori strălucitori în afară de cei mai palizi.

In general vorbind, în anumite perioade, apariţiile de meteori sînt mai numeroase; astfel pot fi observați în fiecare an în jurul datei de 11 august meteorii cunoscuți sub numele de Perseide, în jurul lui 14 noiembrie Leonidele iar în jurul lui 21 ianuarie Geminidele. La aceste date pămîntul întîlnește roiuri meteoritice bine cunoscute. Știți acum adevărul despre „stelele căzătoare". Așa dar nu este nici o legătură între acest fenomen și credința greșită că el se leagă de moartea cuiva.

ALECSESCU MATEI
dir. observatorului astronomic popular al capitalei

1

2

PRICEPERE ȘI CURAJ

1. Un trapez complicat sub cupola circului? Nu, catargul unui mare remorcher construit de curînd la șantierul naval din Galați. Celui care montează antena de radio pe catargul navei îi trebuie mult curaj și îndemînare.

2. In imensul tub de oțel oamenii par niște furnici, iar aparatele de sudură niște gămălii de chibrituri... Tuburile acestea, care se numesc virole, servesc la blindajul marelui tunel al hidrocentralei V. I. Lenin de la Bicaz.

din tabere

Mulțumim din inimă Partidului

In aceste cuvinte, cei 100 de pionieri aflați în tabăra regională de la Turcinești, din raionul Tg. Jiu, își arată dragostea și recunoștința față de cel care se îngrijește de întreaga lor viață: Partidul!

Cîntecul acesta revine mereu pe buzele pionierilor de la „Casa de copii" Caracal.

MINDRIE PIONIEREASCA

Desigur că numai niște copii fericiți au putut pregăti și interpreta minunatul spectacol dat în tabără cu prilejul deschiderii ei. Echipa de dansuri a jucat printre altele o sîrbă, corul de copii a cîntat cîntece populare, Lijea Gh. și Ploscaru Eugenia au cîntat în duet „Patria mea", Florescu Maria și Roșu Anca au spus poeziile „Cînd voi fi pionier" și „Pacea".

După cîntec și voie bună, pionierii s-au gîndit să-și dovedească și în fapte iubirea de patrie. Incolonați, au ajuns pe ogoarele întovărășirii din satul Cartin, unde s-au răspîndit și-au izbutit să adune o cantitate însemnată de spice, prilej de îndreptățită mîndrie pionierească!

INCEPE ACTIVITATEA

Totuși, cea mai mare parte a timpului pionierii și-o petrec în tabără. Ei trebuie deci să-și organizeze astfel traiul de aici, încît nici o clipă să nu fie irosită, încît plictiseala să nu îndrăznească să treacă pragul taberei. S-a început deci lucrul în cercuri. Intr-însele se petrece un adevărat miracol: înveți fără să simți! Cercul de științe naturale-geografie de pildă, a cercetat împrejurimile în excursia pe care a făcut-o la Jiu. Copiii au aflat despre albia Jiului, despre dealurile înconjurătoare. Apoi au adunat tot felul de pietre, alcătuindu-și astfel colecții. S-au strîns de asemenea flori, plante, insecte. Numai că nici copiii nu s-au mulțumit cu atîta. Ei au hotărît să-și facă și un colț viu. Prilejul li s-a arătat în excursia pe care-au făcut-o în pădure, cînd au găsit o păsărică cu aripa frîntă. Au luat-o, au îngrijit-o și acum ea se află, sănătoasă, la colțul viu nou aranjat.

„NEAM SAU NE-AM?"

Incetul cu încetul filele jurnalelor de detașamente se acoperă cu scrisul mărunt, drept sau strîmb al pionierilor. Dacă pe prima pagină a jurnalului unității poți citi:

„Ziua de 9 iulie a constituit pentru întreaga unitate o zi de sărbătoare, deoarece azi a avut loc deschiderea taberei, unde ne-a fost încredințat drapelul roșu, sub faldurile căruia ne vom desfășura o bogată activitate timp de 26 de zile"...

...pe alte pagini descoperi:

„Am fost să adunăm, din pădure, lemne pentru focul de tabără" (Jurnalul detașamentului 3)

„După ce am luat masa, neam dus la culcare; cînd neam sculat, fetele au lăsat paturile în dezordine" (Jurnalul detașamentului 1)

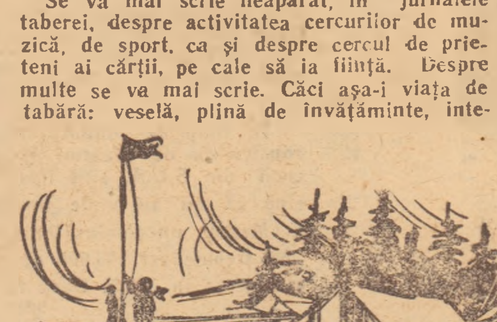
Rîndurile acestea nu bucură pe nimeni, nu numai pentru că „fetele au lăsat paturile în dezordine"; dar și pentru că Marcu Maria, cea care le-a scris, deși elevă într-a patra, mai poate face greșeala să scrie neam în loc de ne-am.

ASTA-I VIAȚA DE TABARA!

Filele jurnalelor, care astăzi mai sînt albe, se vor umple curînd de faptele pionierești ale celor aflați în tabăra de la Turcinești. Astfel se va scrie despre drumul pe care tabăra îl va face la Curtișoara, unde pionierii nu vor strînge numai spice, dar vor și da, după amiază, în fața țăranilor muncitori din comună, un spectacol. După care, drept recompensă binemeritată, „artiștii vor vedea un film.

Se va mai scrie neapărat, în jurnalele taberei, despre activitatea cercurilor de muzică, de sport, ca și despre cercul de prieteni ai cărții, pe cale să ia ființă. Despre multe se va mai scrie. Căci așa-i viața de tabără: veselă, plină de învățăminte, interesantă. Nu degeaba același cîntec revine mereu pe buzele pionierilor:

„Mulțumim din inimă Partidului..."

MIHAIL STOIAN

Buletin meteorologic

(Urmare din pag. a II-a)

se vor deschide și ploaia va cădea în goooll!!"

— Sau să-i auzim pe „drumeții veseli" dînd timpul probabil:

„...Timpul va fi iar frumos bun de ascensiuni pe munte.

Asta e timpul probabil pentru... 25 de puncte!

Eu mă opresc aici. Pentru următoarele trei zile... mai sînt și alții pregătiți!

— Și iată în sfîrșit și buletinul meteorologic al celor din cercul dramatic:

„...(pe răpăit de tobe) Teatrul taberei prezintă: „Grupa care aduce ploaia" — buletin meteorologic într-un act cu descărcări electrice.

Prologul: vremea se menține schimbătoare cu cerul mai mult acoperit. Pentru următoarele trei zile... nu mai sînt bilete!" (rolurile se pot interpreta chiar de membrii cercurilor respective)

Tabăra nr. 2 din Sighişoara, în care-şi petrec vacanţa 175 de pionieri bucureşteni, se află în apropiere de centrul oraşului, pe malul Tîrnavei. Ce-ţi place mai ales aici în tabără este faptul că pionierii îşi gospodăresc tabăra în general singuri.

Nimeni nu intră!

La poartă făceau de serviciu trei băieţi. Trei din cei 22 cîţi sînt în detaşamentul nr. 2. Şedeau pe scaune, la umbra unui vişin. Nu lăsau pe nimeni să intre sau să iasă din tabără. Nici pe mine nu m-au lăsat, pînă ce nu le-am spus motivul pentru care am venit. Au anunţat conducerea taberei şi a venit cineva care m-a luat înăuntru. Şi e foarte bine aşa!

Aşa nu mai merge!

La etajul întîi, am făcut cunoştinţă cu Ivanovici Mihai, un băiat înalt şi vorbăreţ, căruia îi place ordinea şi curăţenia.

Era supărat. Fusese în control prin dormitoare. Cîteva paturi nu erau făcute aşa cum trebuie. Cearşafurile erau boţite, păturile de asemenea, iar papucii — niciăieri.

— Nu ştiu de ce sînt aşa dezordonaţi unii! Ce aşteaptă, să le facem noi paturile? — spuse Mihăiţă supărat. — De acum însă n-o să le mai meargă. O să-i punem noi să-şi facă patul de două, de trei ori... Pînă şi l-or face ca lumea!

Foarte bine, Mihăiţă, să se înveţe să strîngă paturile cum trebuie, să fie ordonaţi, că doar sînt băieţi mari!

Şi, într-adevăr, aşa a procedat. Sînt convins că în cel mai scurt timp cei cu pricina vor învăţa multe.

La iuţeală

Ca să serveşti masa la 175 de copii nu e o treabă tocmai uşoară. Cere bătaie de cap şi alergătură.

Echipa de serviciu a cantinei, alcătuită din 5 băieţi, este de mare ajutor. Şi-au împărţit în aşa fel munca, încît fiecare ştie bine ce are de făcut. In ziua aceea Zamfir şi Petrică se ocupau de aranjarea meselor şi a scaunelor Valentin aducea cănile de apă, iar alţi doi băieţi — farfuriile şi tacîmurile.

Toate acestea au fost făcute cît ai bate din palme!

In fiecare săptămînă vine rîndul cîte unui detaşament. Aşa că, pînă la sfîrşitul seriei, toată lumea va face de serviciu! Pionierii trebuie să ştie să se gospodărească singuri.

EMIL DOBRESCU

VEŞTI PIONIEREŞTI

Dragă Măriuca,

Sîntem în vacanţă. Facem excursii, serbări, dar nici de muncă n-am uitat. Cu ce să încep? Să-ţi povestesc mai întîi că în această perioadă ne-am hotărît să adunăm fier vechi şi hîrtie. Cred că ai să te bucuri şi tu aflînd că am adunat 3000 kg fier vechi şi 2000 kg hîrtie. Tudor Neli din clasa a III-a, Socol Ana din clasa a VI-a şi Mucioniu Florida din clasa a VII-a au fost primii în această acţiune.

MORARU ELENA
Şcoala de 7 ani nr. 1
Tr. Severin

Prima acţiune

Primele zile de vacanţă le-am petrecut culegînd flori de soc şi romaniţă. Nu de alta, dar puteau să se scuture. Şi apoi aveam trecută în plan această acţiune şi nu voiam să ne-o ia înainte taberele vecine. Florile de soc se culeg greu. Şi romaniţa am strîns-o cu migală. Să te apleci mereu, după fiecare floare, nu-i uşor. Abia după ce ne-am întors la şcoală şi-am întins florile la uscat am văzut ce treabă bună făcusem.

ALEXOAIE NINA
com. Văculeşti
Dorohoi

Dragă redacţie,

Mă bucur foarte mult că pot coresponda cu tine. Iţi şi trimit prima veste.

In primăvară, pe lotul şcolar am semănat orz de primăvară şi de toamnă, am răsădit pătlăgele şi arpagic. Am uitat să-ţi spun că am pus şi salată. Acum, în timpul vacanţei, în fiecare zi face de serviciu cîte o grupă. Udăm zarzavaturile în fiecare zi, mai ales ceapa şi salata, care cer multă apă. Toate plantele s-au dezvoltat bine. Salata este aşa de mare şi de frumoasă, încît toţi cetăţenii care trec pe stradă se miră. Atunci parcă lucrăm cu şi mai mult drag.

ANGHEL IOANA
Şcoala de 7 ani nr. 8
Buzău

6.150 kg. hîrtie

Cum am aflat de chemarea C.C. al U.T.M., a Ministerului Invăţămîntului şi Culturii şi a Ministerului Industriei şi Chimiei în legătură cu strîngerea hîrtiei, ne-am şi hotărît să dăm şi noi o mînă de ajutor. Ideea întrecerii între detaşamente ne-a folosit mult. Am văzut că detaşamentele au pornit imediat la lucru. In scurt timp am adunat 6150 kg de hîrtie. De aceea, pe locul întîi se află... întreaga unitate. Şi aceasta pentru că fiecare detaşament, fiecare pionier ţinea să fie primul.

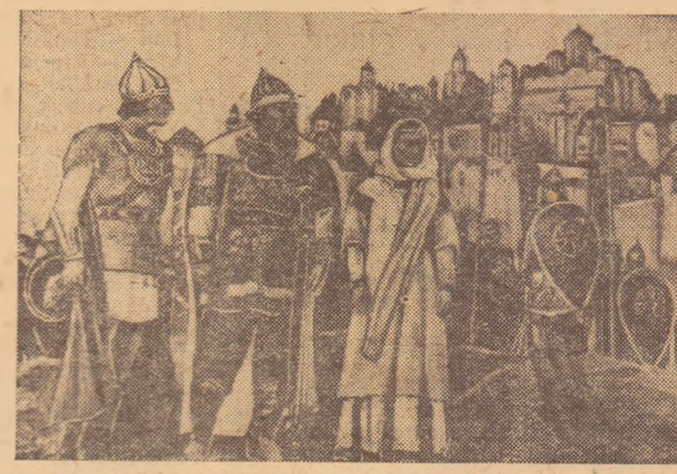
Colectivul de conducere al unităţii
Casa de copii şcolari nr. 2 Buzău

informaţii

CINEMA

„Balada voinicului" aduce pe ecran faptele vitejeşti ale lui Ilia Muromeţ, erou legendar al poporului rus.

Voinicul Ilia locuieşte departe într-o margine de sat. Este un viteaz frumos la chip, dar care nu-şi poate urni miinile şi picioarele. Bînd dintr-o apă tămăduitoare şi avînd sabia lui Sveatogor, Ilia va porni să apere pămîntul rusesc împotriva vrăjmaşilor. Pînă la lupta cu hoarda lui Kalin, Ilia va avea de înfruntat multe primejdii. Iată-l în luptă cu urîtul şi vicleanul Solovei-tîlharul. Cînd şuieră Solovei se porneşte vînt cumplit — care smulge copacii din rădăcini, scoate pietrele din loc, cutremurînd pămîntul. Numai viteazul Muromeţ călare pe armăsarul său năzdrăvan cutează să-l înfrunte şi pînă la urmă îl doboară pe Solovei.

Apoi îl aflăm pe Ilia închis în temniţă fără apă şi pîine. Şi de aici va ieşi nevătămat. Ştergarul dăruit de buna şi frumoasa Vasilisa, aleasa inimii sale îl va scăpa de foame şi sete.

Dar peripeţiile lui Ilia Muromeţ nu se opresc aici. Incercarea cea mai grea va începe cînd viteazul nostru se va întîlni cu hoardele de Tugari şi cînd el îl va zdrobi pe balaurul Gorinici. Dincolo de peripeţiile pasionante ale filmului trebuie spus că, poporul rus a întruchipat în Ilia Muromeţ dragostea lui pentru pămîntul natal, ura pentru cotropitori şi în general ura faţă de orice fel de fărădelegi.

In rolul lui Ilia Muromeţ îl găsim pe cunoscutul actor sovietic Boris Andreev care nu de mult ne-a vizitat ţara.

Puternic, cu chipul deschis, el este parcă întruchiparea lui Ilia Muromeţ, eroul baladelor populare ruseşti.

B. C.

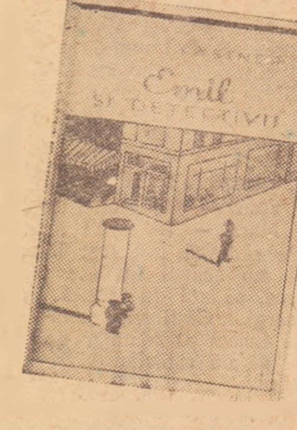
CĂRŢI

A apărut în Ed. Tineretului EMIL ŞI DETECTIVII de E. KASTNER

Ieri m-am apucat să citesc „Emil şi detectivii" şi n-am lăsat cartea asta din mînă pînă ce n-am terminat-o. E grozavă!!! Emil, eroul povestirii trece printr-o seamă de peripeţii, pe care le-am urmărit cu emoţie. Intr-o vacanţă, maică-sa l-a trimis la o mătuşă, la Berlin. La plecare i-a dat şi nişte bani, pe care trebuia să-i dea bunicii, care se afla tot acolo. Şi ce să vezi? În tren Emil a nimerit într-un compartiment în care se afla un hoţ. Dar de unde să ştie el că-i hoţ?

La înfăţişare, hoţul era un om ca toţi oamenii. La una din staţii, doi dintre călătorii care se aflau în compartiment au coborît. Emil a rămas numai cu hoţul. Pe băiat l-a cuprins somnul şi a adormit. Cînd s-a trezit, era singur şi banii îi dispăruseră. Coborînd din tren, Emil îl zări pe hoţ şi începu să-l urmărească. Se urcă în tramvai şi cobori la staţia la care coborîse şi hoţul. Ar fi putut să anunţe un poliţist. Dar ştii, Emil se dusese într-o zi în parcul din grădina publică şi pictase nişte mustăţi unei statui. Şi n-ar fi fost nimic, dar l-a văzut jandarmul. L-a văzut şi Emil a rupt-o la fugă. Ei vezi, de-asta nu voia Emil să aibă de-a face cu poliţia... Hoţul a intrat într-o cafenea. Emil stătea ascuns după o gheretă şi-l urmărea de-acolo. Se gîndea amărît ce-o să se facă fără nici un ban şi cu geamantanul după el. Chibzuia, făcîndu-şi planuri cum să-l prindă pe hoţ. Poate că totuşi l-ar fi scăpat din ochi, dacă în momentul acela nu s-ar fi apropiat de ghereta unde era el ascuns un băiat. Aflînd că Emil urmăreşte un hoţ, Gustav, ştrengarul a sărit în sus de bucurie şi i-a promis că va veni într-o clipă cu toţi prietenii lui. La un semnal al lui Gustav, au venit o droaie de băieţi, gata să pornească în urmărire. Noii prieteni aveau să-şi arate în scurtă vreme toată dibăcia şi devotamentul lor. Ei, şi aici începe partea cea mai palpitantă. Despre asta nu vă mai povestesc. E mai bine să citiţi singuri. Mărturisesc că am vrut numai să vă stîrnesc curiozitatea. Sînt sigur însă că veţi citi cartea.

E. D.

culturale

Fricosul

Scenetă în 4 tablouri de W. AURELIU

PERSONAGII:

Dan . . . . . . președinte de detașament
Vicu . . . . . pionier
Mara . . . . . pionieră
Baciul Roman . . . păzitorul turmei gospodăriei agricole 1 Mai
Vlasie . . . . . ajutor de păzitor
El . . . . . . un personaj fără nume
Crainicul, un milițian, săteni.

Crainicul — la cortină închisă)... Și așa s-a pornit furtuna.

(zgomot de culise) Intîi, pădurea a rămas nemișcată, ca în așteptarea unei primejdii. Apoi o pală de vînt a stăruit cîteva clipe printre ramuri... Și iar liniște. Cînd fulgerul a spintecat cerul de-a latul, șuvoaiele ploii s-au și năpustit asupra pămîntului. Iar în toiul furtunii din tot grupul pornit în excursie din tabăra de munte, s-au rătăcit trei copii: Dan, Vicu și Mara...

Tabloul I

(Un adăpost de ploaie ciobănesc, simplu, fără nici un mobilier. Culcușul, frunziș; masa, frunziș; acoperișul, tot frunziș... O deschizătură în dreapta, pe unde se circulă. Baciul Roman și Vlasie, în scenă, lîngă un foc aproape stins. Baciul pufăie dintr-o lulea, în timp ce afară toarnă cu găleata)

Baciul — Apoi să știi că asta nu-i ploaie, e potop...

Vlasie — Potop...

Baciul — (după o pauză) Oare n-o lua șuvoiul adăpostul oilor la vale?

Vlasie — Nu l-o lua... că-i întărit bine cu pari. (Se aud lătrături furioase).

Baciul — Ai? Parcă latră cîinii...

Vlasie — Latră.

Baciul — Ia vezi... O fi vreun suflet de om rătăcit(Vlasie iese. Se întoarce după puțin timp cu cei trei copii, uzi leoarcă) Vai de mine și de mine! Da' de unde veniți voi, flăcăilor?

Dan — (clănțăne de frig) Sîntem de la tabără... Am... am fost în excursie și am rătăcit drumul.

Baciul — Ia dezbrăcați-vă, flăcăii moșului. Să mai încingem o leacă focul. (Băieții se dezbracă de cămăși. Baciul pune peste ei și peste Mara o cergă mițoasă). E mai bine acum?

Vicu — (dîrdîind) E... e... mai bine.

Baciul — (Le pune în față ceva de mîncare. Dan și Mara înghit cu poftă). Pînă mîine în zori, nu-i chip să vă duc la tabără. Aveți să răciți.

Vicu — (plîngăreț) Eu... aș vrea să mă întorc la tabără.. Ce-am să fac eu aici?

Dan — (încet), Vicule, nu ne face de rîs!

Vicu — (crescendo) Și nu știe nimeni de noi! —

Baciul — Voi să stați colea în culcuș, să ațipiți olecuță și să vă uscați, iar eu am să dau o fugă pînă la tabără, ca să dau de veste că sînteți aici. Prin ploaie am mai mers eu... Și dacă nu m-oi putea întoarce, rămîn în sat, la sediul gospodăriei. Tot am treabă acolo.

Vicu — Nu ne lăsa singuri, bade...

Baciul — Apoi baci se spune pe la noi... Eu mi-s baciul Roman, păzitorul turmei de la gospodăria 1 Mai din sat... Așa că n-ai nici o teamă flăcăiașule... Rămîne aici și Vlasie... Nu-i el prea vorbăreț, da-i om de nădejde... Mai sînt și cîinii. (Baciul iese. Vlasie iese și el. Cîteva clipe tăcere).

Vicu — (sfios) Și o să rămînem aici toată noaptea?

Mara — Mai sfîrșește odată! Ce te văicărești atît! Fricosule!

Vicu — Nu sînt fricos.

Mara — Ba ești! Mai mare rușinea. Pe rădașcă ți-a fost frică să pui mîna și am scăpat un exemplar rar. Pe poteca săpată în stîncă n-ai vrut să mergi... Că-ți vine amețeală... A trebuit să facem atîta amar de ocol. Din cauza ta ne-am rătăcit.

Vicu — Asta-i una, și să rămîi noaptea prin pustietățile astea e alta...

Mara — Dacă vrei să știi, mie-mi place aici.. Și nu plec pînă mîine...

Dan — Sfîrșiți odată cu cearta! Tocmai acum v-ați găsit?

Vicu — (supus) Bine, tac... Tu ești președinte, tu hotărăști...

Dan — Hotărăsc să ne culcăm.

Vicu — (speriat) Unde?

Dan — Uite acolo, pe culcuș. (Se întinde în culcuș, urmat de Mara).

Vicu — (rămas lîngă foc) Eu nu mă culc... (după o pauză). Mai bine să vorbim... (Vine și el lîngă ei) Hei!

Dan — (somnoros) Ce vrei?

Vicu — Ați adormit? (Se reazemă de peretele adăpostului și rămîne înfricoșat, învăluit în cergă. După cîteva clipe apare Vlasie. Strînge blidele. E preocupat de ceva).

Vicu — (șoptit) Bade, bădiță!

Vlasie — (tresare) Ha!

Vicu — Mă rog frumos, cum e numele dumitale?

Vlasie — (mormăie) Vlasie... Da-n mai culcă-te și dumneata, domnișorule, că veghez eu...

Vicu — (se resemnează și se întoarce cu mare cazna pe o parte; tremurat). Dacă-i așa, să dormim. (Afară se aude țiriitul greierilor. Ploaia a încetat. Cortina cade pentru cîteva clipe)

Tabloul II

(Toți dorm sau se pare că dorm. Copiii în colțul din stînga, Vlasie în colțul din dreapta. De afară se aud lătrături furioase, apoi tăcere. Cineva fluieră scurt).

Vlasie — (tresare) Hă? (Fluierătura se repetă. Vlasie se ridică și pune mîna pe pușcă. In clipa aceea prin deschizătură pătrunde cu prudență un om).

El — Singur ești, Vlasie?

Vlasie — (cu jumătate de gură) A! matale?

El — (sarcastic) Eu... Baciul Roman pe unde-i?

Vlasie — Nu-i aici.

El — (rîde încetișor) E în sat. L-am văzut... De cînd vreau eu să prind o noapte ca asta.. (aspru) In noaptea asta iau oile...

Vlasie — (încet) Nu le lua, bade, ai să mă nenorocești...

El — (cu șiretenie perfidă) Nu mă lași să le iau?

Vlasie — (nesigur) Nu te las...

El — (răcnește) Tu, mă?...

Vlasie — (speriat) Bade! Bădiță! Nu țipa... Sînt aici trei copii rătăciți.

El — (nemulțumit) Dracu i-a mai adus și pe ăștia...

Vlasie — Nu lua oile...

El — Am să le iau... (tărăgănează cuvintele) pe cele 50. de rasă... Nu vreau altele...

Vlasie — (speriat) Pe cele de rasă?

El — (cu ură) Am să iau... (accentuează) nădejdea colectivei... (rîde). Au făcut și ședință pentru asta.. O să crească veniturile colectivei... (cu ură) Ai să mă ajuți să iau oile! Ai să le scoți din adăpost, că tu le cunoști și noaptea. Mîine în zori le trec munții prin trecătoare...

Vlasie — Nu!

El — (se crăcănează și bagă mîinile în chimir). Să-ți aduc aminte de o poveste de anul trecut?

Vlasie — (rugător) Bădiță...

El — Tot cu oi... Erau niște oi frumoase.. Și tot de rasă... Vreo cîțiva au ieșit atunci din colectivă... De atunci Baciul Roman nu părăsește o noapte turma...

Vlasie — Taci! Te ajut... Numai nu spune nimic.

El — (răsuflă) Așa îmi placi... După ce iau oile, te leg burduf... Tu să spui că ai fost atacat de oameni necunoscuți... Cîinii i-am otrăvit.

Vlasie — Și copiii?

El — Dorm tun... Dacă s-or trezi... Vedem noi (Ies amîndoi. Cum au ieșit, Vicu apare de sub cergă).

Vicu — Dan! Dan! (îl scutură) Mara!

Dan — (sare speriat) Ce-i?

Vicu — Dan, să fugim! Aci se pune la cale ceva rău... Au venit hoții!

Dan — Ești nebun? Ai visat

Vicu — N-am visat. Pe cuvîntul meu... Vor să fure oile de rasă ale colectivei...

Dan — Baciul unde e?

Vicu — A rămas în sat. N-a putut să mai răzbată înapoi...

Dan — Dar celălalt?

Vicu — E... complice...

Dan — (se gîndește încordat) Unul din noi trebuie să răzbată pînă-n sat...

Vicu — Dar... E întuneric... pădure...

Mara — Mă duc eu...

Dan — Nu se poate, Mara... Oricît, ești fată. Am să plec eu... Voi rămîneți pe loc..

Vicu — De ce să rămînem pe loc?... Să plecăm cu toții...

Dan — Bandiții nu trebuie să-și dea seama că am plecat. Ia cerga și fă-o sul. Vor crede că eu sînt acolo... Și acum, cu bine (Iese repede).

Tabloul III

Crainicul — Au trecut minute grele. Din culcușul lor, copiii i-au auzit venind pe bandiți. Au auzit behăitul oilor speriate și au înțeles că în noaptea aceea oile vor fi furate. Și Dan? O fi găsit oare drumul? A înștiințat pe cineva? Bandiții au plecat? Se pare că da. Deci orice nădejde e pierdută. Ba nu. Se aud pași. Inimile bat repede, repede... (Cortina se ridică. Intră El și Vlasie).

El — Acum am să te leg burduf. (Il leagă) Așa. Să-ți pun și un căluș. (Il leagă zdravăn cu o cîrpă peste gură). Să-ți dau și cu ceva în cap, să-ți curgă sînge. Astfel o să fie convinși că ai fost într-adevăr atacat. (Il întinde pe jos și-i dă cu un lemn în cap. Vlasie scoate un geamăt). Cred că nu s-au trezit... (Se apropie de culcuș) Mă Vlasie, mă! N-ai zis că sînt trei copii? Vlasie! (Vlasie geme) Auzi? (Se repede și-i trage puțin cîrpa de pe gură) Cîți erau mă?

Vlasie — (aproape leșinat. Șoptește) Nu-mi aduc aminte... doi... trei...

El — (se repede la culcușul copiilor și-i scutură) Mă, ăștia! Ia sculați-vă!... (Copiii sar în sus) Cîți erați, mă?

Mara — Doi, bade...

El — Minți.. Cîți erați, mă? Dacă nu spuneți adevărul, vă ucid...

Vicu — (înghețat de spaimă, șovăie)... Doi...

El — (aruncă cerga de pe culcuș) Și cu asta ce e?

Vicu — Este...

Mara — Este a lui... (arată spre Vlasie).

El — (îl ia de guler pe Vicu și-l împinge într-un colț). Să spui, cîine!...

Vicu — (țipă) Doi eram, doi eram!

El — (se liniștește) Va să zică doi erați... (răcnește) Inapoi la culcuș! (desfășoară de la brîu o frînghie și-i leagă burduf).

Și acum cu ăsta ce să fac? Trebuie să-l iau cu mine sau... (privește sinistru către copii)... sau să-i ucid pe ăștia... (De undeva, din depărtare, se aude zgomot) Blestem! (Il dezleagă febril pe Vlasie și-l ridică în picioare. Acesta nu și-a revenit și se lasă greu) Hai! Ține-te de mine!... (Cei doi ies. Scena rămîne cîteva clipe goală. Apar apoi buluc Baciul Roman, un milițian și cîțiva săteni cu coase și topoare)

Dan — (se repede la cei doi) Mara! Vicu!... (Le scoate călușele).

Baciul — Ah, au fugit ticăloșii... Cu oile de rasă!

Vicu — (strigă) Repede! La trecătoare... Acolo s-au dus!... I-am auzit cînd vorbeau (Toată lumea, afară de Dan, iese afară buluc).

Dan — (îi dezleagă) Vicule! Mara! Am alergat... Vai cît am alergat! (De afară se aude, de departe, larmă) O să-i prindă pe hoți... Sigur! (Cortina se închide pentru cîteva clipe).

Tabloul IV

(Același decor, dimineața. Copiii dorm pe culcuș. Baciul Roman stă turcește în mijlocul adăpostului și pacăne din lulea).

Baciul — își drege glasul) Ei, copii... Sculați, gata! Soarele e pe cer de trei sulițe.

Vicu — (se frămîntă, se șterge la ochi, apoi își aduce aminte unde e și sare ars).

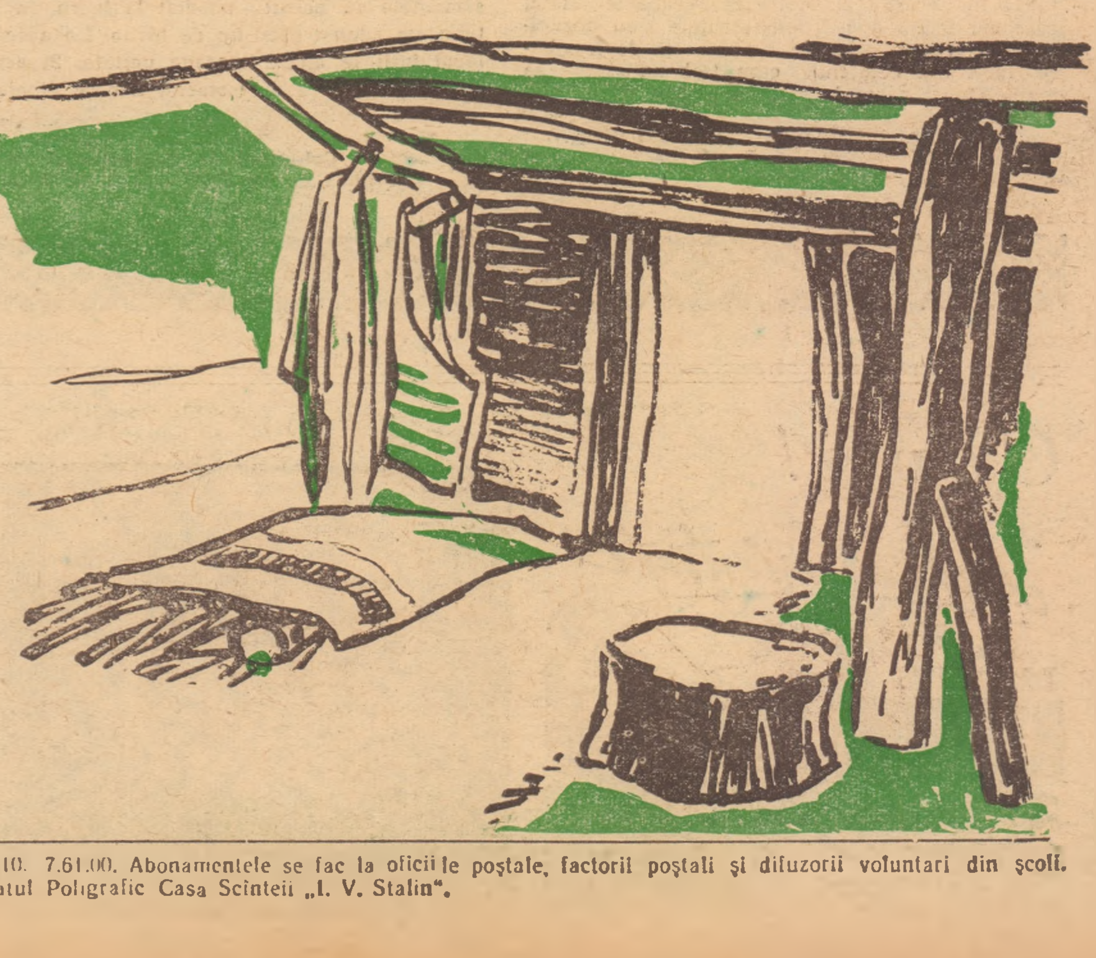
Baciul — Bună dimineața, voinicule! (copiii se scoală pe rînd. Spun somnoroși bună dimineața) Ați avut o noapte grea...

Mara — (somnoroasă) Va să zică n-am visat.

Baciul — Ba să zicem că a fost un vis urît... Să știți însă că din mare cumpănă m-ați scăpat... Și acum (se ridică) cîte un dar pentru fiecare... (le dă cîte un fluier ciobănesc) Să vă aduceți aminte de moș Roman. Haidem la tabără! V-or fi așteptînd... (Iese Dan, urmat de Mara, Baciul și Vicu rămîn puțin mai în urmă).

Vicu — (confidențial) Știi, moș Roman... Eu sînt cam fricos de felul meu. Dar să nu mă spui nimănui.

— Sfîrșit —

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București. Piața „Scînteii" tel. 7 60 10. 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".